

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 2Tos/131/2025  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3825010470  
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2025  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3825010470.1

## Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Miroslavy Šibíkovej v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E.

t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Banská Bystrica – Kráľová, na neverejnom zasadnutí dňa 04. novembra 2025 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2Nt/29/2025 zo dňa 06.08.2025 a takto

### rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného A. B. zamietá, pretože nie je dôvodná.

### odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/166/2014 zo dňa 03.09.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/47/2022 zo dňa 04.05.2023 bol odsúdený A. B. uznaný za vinného v bode 1 a 2 zo spáchania opakovacieho prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. na skutkovom základe uvedenom v týchto rozhodnutiach, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 38 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2Nt/29/2025 zo dňa 06.08.2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnutý návrh odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania vo vyššie uvedenej trestnej veci z dôvodu, že neboli zistené podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Toto uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože odsúdený podal proti nemu sťažnosť, zahlásiac ju do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po jeho vyhlásení. V dodatočne doručených písomných dôvodoch prostredníctvom obhajcu uviedol, že trvá na svojom návrhu na povolenie obnovy konania pre dôvody, ktoré v ňom ako aj na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.08.2025 uviedol. Žiadal krajský súd, aby povolil obnovu konania.

Prokurátorka sa po vyhlásení napadnutého uznesenia vzdala práva podať proti nemu sťažnosť. Ku dňu rozhodnutia o sťažnosti krajský súd neobdržal písomné vyjadrenie prokurátorky k podanej sťažnosti.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie jemu predchádzajúce a takto dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci preskúmania konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, ktoré by samé o sebe opodstatňovali zrušenie napadnutého uznesenia. Okresný súd v súlade s ustanovením § 402 ods. 1 Tr. por. rozhodol napadnutým uznesením o návrhu odsúdeného na verejnom zasadnutí, na ktorom mal odsúdený možnosť aj v prítomnosti obhajcu vyjadriť sa pred okresným súdom k dôvodnosti jeho návrhu na povolenie obnovy konania. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch sťažnosti nie je vytykaná existencia takýchto procesných chýb.

Krajský súd vo všeobecnosti dáva odsúdenému do pozornosti, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí vrátane osoby páchatel'a (výrokov o vine a treste), pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Tieto však v prejednávacom prípade zistené neboli.

Zo znenia ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. upravujúceho podmienky na povolenie obnovy konania vyplývajú dve základné podmienky pre povolenie obnovy konania. Prvou podmienkou je zistenie nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych. Za nové skutočnosti alebo dôkazy však nemožno považovať skutočnosti či dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to aj v prípade, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, alebo ich nesprávne vyhodnotil. Nemožno totiž v konaní o povolenie obnovy konania preskúmavať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Druhou podmienkou je pravdepodobnosť (nie absolútna istota), že tieto novo zistené skutočnosti či dôkazy sú spôsobilé zabezpečiť v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie pre odsúdeného. Obidve tieto podmienky musia byť splnené súčasne.

Dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. teda nemôže byť každá nová skutočnosť alebo nový dôkaz, o ktorých sa súd dozvie, ale len tie kvalifikované, teda také, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie o vine a treste, pričom takéto posúdenie je výlučne úlohou o takomto návrhu rozhodujúceho súdu. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a konajúci súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Dôvodom na povolenie obnovy konania však nie je pre odsúdeného priaznivejšia zmena zákona, ktorá nastala až po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia, keďže podstatou obnovy konania je napráva možných skutkových omylov, pričom pri zmene zákona sa nemení skutok, ale mení sa právo. V prípade, ak by zmena zákona po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia spôsobila zánik trestnosti činu, súd nepostupuje podľa ustanovení o obnove konania, ale podľa § 405a a nasl. Tr. por. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. Tpj 44/2013 (R 86/2014), z ktorého vyplýva, že podmienky obnovy konania sa netýkajú zmeny právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu, pričom splnením podmienky na obnovu konania „ex lege“ je tá právna skutočnosť, ak ústavný súd vyslovil nesúlads zákona s Ústavou Slovenskej republiky (§ 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky), čo však v danom prípade zistené nebolo. To znamená, že za skutočnosť súdu skôr neznámu v zmysle ust. § 394 ods. 1 a ods. 4 Tr. por. nemožno považovať novelu Trestného zákona účinnú od 15.03.2024 (konkr. na základe zákona č. 40/2024 Z. z.), keďže táto zmena hmotnoprávnej úpravy v čase vyhlásenia meritórneho rozhodnutia v pôvodnom konaní objektívne neexistovala, a teda nemohla byť zohľadňovaná (aplikovaná) v procese rozhodovania.

Zároveň krajský súd zdôrazňuje, že úmyslom zákonodarcu v súvislosti s vyššie uvedenou novelou Trestného zákona nebolo „prehodnocovanie“ každého právoplatného uloženého trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený podľa platných a účinných predpisov do času jej účinnosti, čo vyplýva napokon aj z prechodného ustanovenia § 438k ods. 7 Tr. zák., ktorý upravuje právnu situáciu v prípade, že došlo k právoplatnému uloženiu trestu pred účinnosťou novely Trestného zákona za čin, ktorý už nie je definovaný ako trestný čin.

Krajský súd po preskúmaní odôvodnenie napadnutého uznesenia zistil, že okresný súd sa vyššie uvedenými právnymi úvahami a zákonnými podmienkami pri rozhodovaní o podanom návrhu odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania dôsledne riadil.

Na základe uvedeného krajský súd preto dospel k rovnakému právnemu záveru ako okresný súd, podľa ktorého je potrebné považovať návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania za nedôvodný. Okresný súd sa vysporiadal s týmto návrhom odsúdeného zákonne súladným spôsobom a svoje rozhodnutie presvedčivo a vyčerpávajúco odôvodnil. Okresný súd sa zaoberal všetkými argumentmi odsúdeného, ktoré dostatočne a správne vyhodnotil tak, že v kontexte jeho úvah podrobne popísaných v napadnutom uznesení nemôžu obstáť ani viesť k inému rozhodnutiu o jeho podanom návrhu na povolenie obnovy konania.

S poukazom na zákonnú zásadu dvojinštančnosti súdneho konania, a pre zachovanie jej účelu prostredníctvom jednoty rozhodnutia súdu prvého stupňa v zhode s rozhodnutím súdu druhého stupňa, ako aj z dôvodu „nadbytočnosti“ krajský súd vo svojom rozhodnutí nie je povinný opakovať správne skutkové a právne závery okresného súdu, t. j. súdu prvého stupňa.

Vzhľadom na uvedené preto neobstojí argumentácia odsúdeného ohľadne existencie údajných procesných väd základného konania, nezohľadnenia jeho oľutovania a pokusu o splátkový kalendár konajúcimi súdmi v základnom konaní, či údajného nezákonného zaradenia do stredného stupňa stráženia, keďže v konaní o povolení obnovy konania konajúce súdy nemajú oprávnenie preskúmať zákonnosť procesného postupu v pôvodnom konaní, čo je naopak účelom tzv. dovolania ako ďalšieho mimoriadneho opravného prostriedku (práve dovolanie „slúži“ na nápravu procesných a hmotnoprávných nedostatkov a pochybení). Ako už bolo uvedeného za nové skutočnosti alebo dôkazy preto nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahov spisov, a to ani vtedy, keď sa konajúce súdy s nimi v základnom konaní nevysporiadali alebo ich dokonca prehliadli, resp. sa mylili pri hodnotení dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotili (viď napr. R 35/1988, R 6/1997).

Pokiaľ ide o aplikáciu neskoršieho - pre páchatela priaznivejšieho Trestného zákona, tak ako už bolo uvedené, táto teda prichádza do úvahy len do okamihu vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa, resp. odvolacieho súdu v merite veci (do právoplatného rozhodnutia o obžalobe). Preto v konaní o povolenie obnovy konania nemožno bez relevantných nových dôkazov či nových skutočností súdu skôr neznámych (ktoré odsúdený v konaní nepredložil ani na žiadne nepoukázal) nanovo posudzovať trestnosť činu či primeranosť trestu uloženého v pôvodnom konaní.

Aj podľa názoru krajského súdu, odsúdený vo svojom návrhu na obnovu konania neuviedol také skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami (či dôkazmi) už skôr známymi, mohli viesť k záveru o neprimeranej prísnosti uloženého trestu, nie to ešte k záveru, že by tento trest bol v neprospech odsúdeného v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom odsúdeného, alebo že by boli v zrejmom rozpore s účelom trestu, a teda možno jednoznačne uzavrieť, že v danom prípade neboli splnené podmienky predpokladané v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por. na povolenie obnovy konania.

Keďže s poukazom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je dôvodná, podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri k nule (3:0).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.